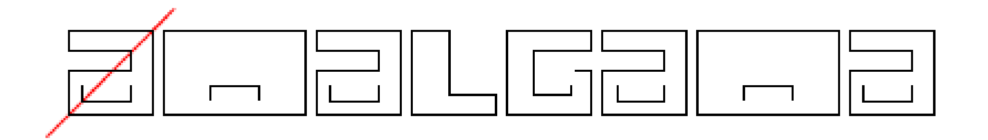

Nedescu
Radu
GATA,
ACUM
Niciodată

Nedescu
Radu
GATA,
ACUM
Niciodată

Copertă: Radu Nedescu
Versiune digitală: Andreea Constantinescu

ISBN ePub Google play: 978-606-8679-07-5
ISBN ePub iBooks: 978-606-8679-06-8

email: editura@amalgama.ro
www.amalgama.ro

Radu Nedescu

Gata, Niciodată, Acum

amalgama
2014

LUMEA

De aceea ai prieteni,
Incât să îi trădezi de când îi vezi.
De aceea ai familie,
Încât să vinzi minciuni pe felie.
Totul bine o să fie.

Asta este lumea și bunătatea se vinde,
Ea valorează mai puțin decât o pâine,
Așa totul este și o să fie,
Mă întreb ce o să mi se întâmple mie.

ECLIPSĂ DE SOARE

Un negru acaparator,
Al nopții cuceritor,
Însă este zi, două și un sfert,
Iar totul a devenit întunecat.
Orașul gri, sticlă, civilizație și viață
Acum au o unică culoare! Un singur conținut,
Întunericul! Un negru apăsător,
A tot și de toate acaparator.

Viața cea de toate zilele,
Culoarea verde a copacilor,
Mozaicul construcțiilor,
Toate s-au contopit într-un tot,
Care pare a fi, numai atunci când este... nimic.

ZOMBI

Cumperi și vinzi,
Daca câștigi tu bine te simți,
Un kg de viață la schimb
Cu tot ceea ce vrei,
Viața este plină de glume,
Devii un mort care te plimbi.
Oamenii sunt moartea și te omoară,
Trăirile tale se usucă și devii o putoare,
Te vinzi pentru tot ce n-ai,
Ești un zombi fără creier
Care se uită la cer
Și are corpul pe pământ.
Din când in când este flămând.
Căutăm identitați și identitate,
Credem că o putem găsi în jur sau într-o carte,
Din pacate așa ceva nu se vinde,
Asta este ceva care de tine nu se prinde.

Ești o creangă ofilită care se ofilește,
Ești un mort care moare, și se intreabă...
Unde mi-e sufletul? L-am avut vreodată?
Ce și cine sunt?
Suntem morți care murim,

Până când corpul se încremenește ca statuia.
Un mort nu știe ce este viața.
Să nu pretindem că suntem vii,
Doar suntem sănătoși!

VIAȚA

Viața este un parfum și miros,
Inexistent de frumos.
Dincolo de realitate, o iluzie.
Este recitată a vieții poezie,
Imaginea imaginii imaginate,
Cuvântul sunetului auzit,
Atingerea gustului simțit,
Asta este viața, o frumusețe.
Prin tine ea trece dincolo de tristețe,
Dincolo de iubire sau fericire,
Nu o poți compara cu o simțire.
Este dincolo de realitate...
A noastră iluzie despre viață.
Este o raritate.
Singurul lucru.
Nu există altceva,
Viață, Viață, Viață!

ATÂT DE RECE, ÎNCÂT ARDE

Un gust, sunet distinct și afon,
Un singur gând, a găsi rost.
A avea, ceva pentru trăire,
O experiență sufletească,
O amăgire, sau o bucurie.
Mă, trăire să fie!
O idee, ceva de hrănit,
O nevoie, comunicarea,
De rostit cuvinte, lucruri,
Dogma limbajului.

Atât de rece, incât arde,
Extrem de mic, mare cât lumea.
Lucrurile ciudate pot fi...
Pare a fi ceva, însă nu-i,
O plăsmuire, reală.
Contradictoriul să fie de acord.
Chiar poate fi... ceva,
Atât de rece încât arde!

GUSTARE

O mică delicatesă, se mestecă ușor,
O lingură plină de arome, trăire.
Un suculent gust al vieții, trecerea.
Fină ca-n vise, clară, cu gust de cireșe,
O gustare, trăirea momentului, existența!

MON FRÈRE

Un român pe teren britanic,
Un frate de cruce, aflat departe,
Petre! Am nevoie de tine fratele, mult,
Fără el nu aș putea să am, ce am nevoie.
Petre este o simplă unealtă,
Nimic neobișnuit. Toată lumea e.

Hahahahahahhahahaha

Eu nu pot vedea prin ochii voștri,
Eu nu pot respira aerul vostru.
Eu trăiesc singur în mine, tu în tine.
Veșnic în lumi separate, momente traversând,
Care sunt asemănătoare, însă diferă muuult!
Eu nu sunt tu, simplu!
Eu îs eu și mă văd, ca într-o oglindă,
În a lumii reflecție, prin tine! – Un simplu concept.

Hahahahahahahahahaha

Tot ce percep sunt eu!
Tu în neant, însă în mine.
Nu te pot înțelege în esență,

Însă pot să îți intuiesc năzuințele,
Și să-ți vindec rănile, pot să încerc.
Nu spun că nu te iubesc, frate!
Însă de tine am nevoie să-mi hrănești dorințele!

Hahahahahahahahahaha

Psihicul meu nu vrea să fie singur!
Are nevoie de iubire și naturala simpatie.
Daca nu am prieteni, frați și mamă drăgăstoasă,
O să mă simt precum vidul, fără valoare!
Eu caut valori. Da, eu caut multe valooori!
Este uman, așa faceți și voi,
Însă, altceva vreți să credeți,
Că sunteți cuviincioși din pură simpatie,
Fără scopuri, din a dăruinței esență.
O deșartă minciună, o simplă spoială!

Hahahahahahahahahaha

Vreeei să fi bun, iubitor și atent la celălalt,
Încât lumea să fie bună și iubitoare cu tine. Da! Da! Da!

Hahahahahahahahahaha, cireadă ești! Da!

TOTUL ESTE CHIMIE

Fizica cuantică e ciudată.
Femeile sunt egale cu bărbații.
Regulile ne ajută să trăim.
Totul este ordonat!

Calitățile cerute, tu trebuie să le ai,
Ani munciți, trebuie să dobândești.
Ești de treabă, îți putem suporta slăbiciunile,
Timpul zboară, iar consecințele se adună... repejor!

Lucrurile vin și pleacă, tu rămâi.
Viața trece precum a apărut,
Simplu! Nimic nu-i serios.
A ta minte reguli stabilește,
Pentru că de-aia, rezultă X+L-C=XLC.

Totul este trecător.
Punctul de vedere creează explicația,
În lume se impune, te poți supune.
Ai o viață, o unică aventură,
Totul este tot.

ILUZIE, DERUTARE I

Sub cupola unei zile festive,
Un moment mic, o alunecare.
Un impuls, o bărbătească idee,
Un cuvânt nespus...

Zi de vară, cer deschis.
În viață... cale încâlcită,
Căci te fură, te contopește.
Însă fapta se vede-n zare...
Departe...

O față singură,
Încețoșată și pierdută.
O frumusețe în a mea viziune,
Un auz al gândurilor mele,
Un gând! Însă înfometat...
Sunt pregătit de asalt,
Mă cobor pe ea,
O deschid și găsesc
Suc de foc aprins,
Căzând din vârf,
Vulcan pregătit...
Doar un gând!

Însă...

Ea departe în fum!
Eu afară și plictisit,
Căci nu pot găsi...
Mod de a vorbi.

Prea gol și singur,
Prea strict și tipic,
A mea barieră, eu.
Ea aproape!
Eu incapabil.
Așa a fost...
Sau va fi...

ILUZIE, DERUTARE 2

A fost ce a fost și va fi cum va fi.
Nu s-a terminat frumos.
Nu se putea termina frumos!

Încerc să te văd mai aproape,
Însă tu nu mă vezi ca tine.
O comună lume nu avem.
Iar și iar, te invit pe la mine.
Nu mă refuzi însă nici nu dorești
O vizită pe la mine-n împărăție,
Poate pe la tine mai bine ți-e.

Însă nu te știu precum nu mă știu.
Așa că presupun că ai ochi! Mă poți vedea?
Atunci vei ști ce-i cel mai bine.
Precum eu pentru tine. În fine.
Aș putea să spun că te-am întâlnit!
O plăsmuire, doar te-am văzut în zare.
Printre orașe și păduri, dincolo de orizont.
Se pare că o dâră ai fi, una de vis.
Te văd precum o idee de satisfacere.
Prin tine vom fi-n paradis! Calmi și liniștiți.
Nu o să mai suferim! Etern va fi paradisul.

Prin iubire focul se aprinde.
Din vulcan va răsări-n sus, cu forță.
Va exploda refăcându-ne-n lumină,
Iar noi vom străluci-n paradis.
Eternă plăcere.
Însă tot rămâi-n mister, singură-n a ta lume,
Iar eu-n a mea căutare-n continuare.

Timpul trece...
Iar tu rămâi enigmă.
Vulcanul e stins, te așteaptă.
Singur în mulțime fără mine.
Fără a spera-n tine. Mai o fi ceva?
Dincolo de mine,
Dincolo de stele,
Dincolo de tine,
Dincolo de dincolo!

...Nu știu. Rostul dispare.
Gata cu jocurile. Ce-i asta!
Orice pas spre mine mă-ndepărtează.
Orice definire de sine mă pierde. Ce-i asta!
Nu mai suport să nu mai suport!

...atunci am tăcut și am rămas.
Am stat și n-a venit. Ce să vină?
Ce să caut și să găsesc? Ce lucru?

Totul e aici și n-am de ce să caut, ce e.

N-am de ce să fiu derutat,
Cenușa s-a scurs, am dispărut.
Mii de lumi îs stinse,
Iar iluziile s-au distrus.
Atunci adevărul m-a părăsit,
Care oricum n-a fost și nu va fi.

FATA SCULPTATĂ DIN NĂZUINȚE

Iubesc un vis.
Ochii de cristal sau de apa.
Fața mea se adâncește în hipnoză.
Irealul devine palpabil... visele devin realitate.
Inima o am încât să bată pentru o femeie.
Mintea o am încât să o îmbrac într-un vis dulce.
Corpul îl am încât să simtă acest farmec.
Eu sunt al tău. Tu îmi ceri iar eu iți fac pe plac.
Când mă uit în al tău păr...
Gura începe să simtă gust de ciocolată rafinată,
Părul tău curge cu natura și păsările care nu cântă.
Semeni cu o sculptură de-a lui Rodin.
Ești neînchipuibilă și imposibilă.
Visele devin realitate,
Sau realitatea devine vis?

GATA, NICIODATĂ, ACUM

Tu, cu mine să fugi.
Să aluneci în tăcere,
Să dispari nu vreau,
Te vreau departe-n zare!
Unde nici naiba mă va găsi.
Nu o fi o nelocație unde vreau?

Sensul are sens, nuuu.
Are ilogica logică, daaa.
Drum lung, scurt, cum o fi.

Ce dulce culoare, daa.
Nu pot să vreau, ce nu.
Am varză și cârnați, prea multe.
Prea puțin pot să vreau, o cutie.
E o minte îngustă, din carton distrusă.

Totul să ardă, aer și bombe!
Un fum al zgomotului, să-l ia.
Nuuu mai vreau explozie, deloc!
Nuuu mai vreau ceva, nimiceală!
A fi nimic, nu se poate.
Totul e unul! Totttuși… tuse.

Hai să fugim, hai acum!
Ai ocazia mâine, doar sună-mă.
Însă eu n-am telefon și dorm.
Ce vrei de la mine, ce vreau de la tine?

Nu pot să nu înnebunesc în minte,
Totul e posibil precum nimicul.
Mintea la dracu, totul e fictiv.
Orice poate fi negat, aici.
Orice poate fi confirmat, mintea.
Să se continue mintea în ea.
Eu nu mai știu de capul meu:
Gata, Niciodată, Acum!

REALITATEA

Așa începe să se construiască grămada,
O structură din stânci și ciment, învățarea.
Zvonurile colectate-n luni,
Se transformă-n porunci

Așa și tot așa, se adună până când,
Zilele trec și ferm devii, până când
Nu există îndoială, solidul știut apare.
Spațiile goale au fost umplute, vidul a șters-o.
Viața e reală, umplută de scop și dorințe.
Oameni, știință, filozofie și televizoare,
Zilele trec în neștire, lună și soare.
Neîncetat se continuă continuarea, totul e real.

Evreii și Palestinienii, e al meu! Ba nu, e al meu!
Blablabla... Mâncăm opinii, oaie ce ești. Supune-te...

Realitatea e o construcție fictivă, tot ce e, nu-i.
Lucrurile pe care ochiul le vede, care pot fi simțite,
Mâncarea și mirosul — toate sunt și nu sunt... concomitent.
Dar tu omule, vrei să fi sigur de o lume, a ta viziune.
Nimeni nu are nicio lume. Dacă vrei, tu nu vrei.

Treci dincolo de realitate, o plăsmuire.
În necunoscut să trăiești, neștiința, căci așa...
Lucruri nevăzute se vor deschide, răspunsuri!

LIPSIREA

Nu pot găsi motiv,
Nu pot găsi intenție.
Nu mă pot găsi.
Nu pot să-mi spun, ăsta-s eu.

Totul e atât de aproape,
Se mișcă-n depărtare.
O șansă la îndeplinire,
Simple dorințe, nevoi.

Nu pot, cum să pot?!
Atunci când sunt blocat,
Atunci când rămân fără mișcări,
Atunci când îmi ies din fire,
Pentru că nu mai am, ceva!

Tot mai am ceva, păstrat adânc.
Intenția de a avea intenție, o dorință.
Însă sunt complet secat, nicio plăcere.
Ce pot să fac, să mă tratez cu pistolul.
Să fug de ceea ce pare să se rezolve.
Să fug de mine, poate aș avea noroc.
Poate am rost, așa fără scop. La naiba!

Tot mă mai întreb, care-i rostul?

Nu pot să pot. Pierdut!
Pot avea ce am zilnic, neputința.
Pot să respir, am noroc.
Însă tot mă întreb, de ce lume?
Trebuie să fie lume? De ce trebuie ființă?!

UMBRIREA ȘI REALIZAREA

Se clădește o formă de eu.
Se continuă alergătura, ceva.
Fericire și furie, dans obositor.
Vreau eternă plăcere, caut scop.
Îndeplinirea misiunii e salvarea.
Tot așa să fie ceva interesant... căutarea.

Nu mai suport, vreeau...
Să se oprească acum, imediat! Acum, 1, 2, 3 (OPREȘTE-TE).
Însă nu încetează, m-am săturat să mă rog
Ca toată durerea să se oprească, acum!
Imposibilă dorință, perfecțiunea eternă.

Fără logică și răspuns, din ce motiv,
Direct în nevoie mă afund, devin orb.
Și se continuă tot așa, foarte activ,
O problemă pe creier, o fixație.
Iar atunci numai aia văd, acolo-s împins.
Și imposibil de trecut peste, doare pare.

Problemele au răspuns, atins prin vedere.
Viața-i bună oricum ar fi, inutilă-i enervarea.
Cu mult mai rău poate fi, torturare prin foame.

Viața are de toate: rezultate, pierderi și glume.

Când vrei ceva și te strofoci, las-o baltă.
Respiră adânc și lasă să fie, cum o fi.
A vieții varietate-i pretutindeni, infinit.
Timpu-i de neoprit, oricum vor trece
Momente și momente cu de toate, până la moarte.
Orice năzuință ai, poate o fi sau nu... îndeplinită,
Însă oricum ar fi, așa a trebuit, așa s-a putut.

Când numai de tine-ți pasă, a ta avere,
Nimic altceva nu vezi, orbirea.
A ta viață nu-i a ta, ți-a fost dăruită.
Precum orice casă, moșie, putere, avere (etc.).
Alții ți-au dat iar tu ai primit. Ai avut ocazia!
Însă precum tu ai, toată lumea ar vrea.
Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face. Acceptă!
Lumea-i mare și într-o zi sărac devii,
Iar tu nimerești într-o lume ca tine,
Căreia nu-i pasă de tine, ce fericire. Durere.

Dacă ești nesigur, de a ta însemnătate,
Dacă te vezi precum un gunoi ambulant,
Care nu face precum dictat, e un aberant.
Dacă crezi că n-ai speranță, se poate avea.
Al tău adevăr e al tău. Nu ți-l dictează nimeni.
A ta viață-i de tine creionată, nu există perfecțiune.
Tu ți-o reprezinți. E a ta creație...

Nici-o lume nu-i adevărată, toate-s născociri ale oamenilor.
O luptă între născociri e cearta, adevărul pur nu există,
Atunci când totul-i subiectiv.

TĂCEREA

Dacă n-ai ce spune, taci!
Să fie murmur de tăcere,
A ta lungă lume, să fie.

Să se adune-n zare praf,
La privirea albului soare,
Negreșit se ridică ceru-n depărtare.
Albe dâre sclipitoare aduc o floare,
Spre stele-n sus inevitabil răsare,
O adunare pătrunsă-n ele. Eu.

Praf din praf colectat,
Se face o coloană-n sus,
Se zidește-n sine un sine.
A sa sclipire spre soare, lumina.

Tot să fie, esență.
Ce trebuie se face,
Lasă-te în pace,
Nu te mai complace,
Ceea ce ai dispare,
Se va duce-n zare.
Tot așa se zidește... eternul!

ABERAȚIE I

Aberim aberator o aberare,
Ne întrebăm o întrebare.
Căutăm necunoscutul obscur,
În lumea asta mare, fără cusur.
E oricum cum trebuie, design inteligent,
În lumea asta mare, să fii atent!

Ai pretenții fără rost.
Totul are un cost. Logic!
E folositor să fii practic.
Chiar așa, timp câștigi.
Foarte multe probleme învingi.
Chiar așa, e chiar așa.
Am câștigat o șa.

ONE

The empty world is full.
So, nothing the world rules.
No peace in the running maze!
No love in the lonely cold.
Always searching for more.
Days after days, I see the mirror.

Skies are falling within themselves, suns are rising,
In the moonlight rays of worlds are suns,
Slowly passing thro' the darkness day.
All it's ok. Nothing to complain...
The lies within the truth, is all the same.
One who only is, the sun in the sky, it's messengers.
Sending codes of life in His dirty garden, so, so...

Be chill man, forget and remember.
Be chill boy, you are a girl. It's ok.
Don't do nothing, don't do anything.
The end is not the end! Forever...

THE ENDLESS RIVER

For so long the tide turns,
From above the waves are heard.
And so, man learns to see.
Always things flow in the sea.
And so it goes, forever and ever.

All around me surrounded by the sea,
The same world opens so new,
And my eyes see beyond the sky.
For sure they can hear the hidden sound,
As they are the ship of mind,
Going so far without traveling.
They are from within, inside-out.
They play and I flow
With the endless river...

From time to time,
A river full of life
Falls in the big sea,
In which we all are.
So, from the deep is heard
A sound which echoes softly
In the endless waves of time

Which weep with their guitar.
And the heart beats following his drums,
Nick is giving a hit; an endless beat.
And so the nature's scene is
Blown by the turning wind,
A piano which still remains
In the depth of an ancient rhythm.
Which sings so much "Louder Than Words".

LUNA ȘI PRĂJITURILE EI

Luna, vis de vis,
Să trăim și să murim.
Radiem a hrană... la cuptor suferință.
Inconștiența ne fierbe,
Suntem rumeniți, mirosim apetisant.
Servim, ne închinăm la viață.
Lună, lună; crești și crești.
Mâncând prăjituri de Homo Sapiens Sapiens.
Asta este! Prăjitura nu are picioare.
Nu avem cum să ne luptăm cu natura.
Te-ai copt deja? Repejor... luna este flămândă!

AXUL CREAȚIEI

Etern, traversând departe,
Dincolo de orice carte,
Acest sunet doar de viață are parte,
El fiind glasul creației,
Creatorul relației.

În jurul axului ești,
Niciodată nu crești,
Rămâi doar ceea ce ești,
În veșnică schimbare,
În eternă sculare,
Etern, ființă infinită ești.

CUM ȘI ÎN CE FEL?!

Pot să spun, da.
Eu spun nu, nu prea cred.
De ce trebuie să râd, dacă-i amuzant.
De ce trebuie să fac, dacă trebuie să fac.
Nu știu, nu da, fără rost. Din nimic...
În nimic tot ajung, nu mă deplasez.
Stau și nu stau. În ce loc?

SFERA MEA

Sfera singuratică a mea lume a fost.
Fericit în cunoscutul din ea, eram obișnuit,
Până când părinții să mă schimb m-au silit.
Trecuturile m-au traversat. Îmi amintesc,
Procedura obișnuită a traiului meu plăcut.
Tot așa până târziu am fost un mut.

Dintr-o dată din a mea închisoare am vrut să scap,
S-a produs o realizare, o vedere a imensității materiei,
M-am trezit văzându-mă că-s doar un punct, ce lume.
Așa a mea trăire s-a modificat în profunzime, în sine.
Tot așa-n continuare din curiozitate de mine cunoaștere,
Prin muncă zilnică și efort depus, de schimbare facere,
S-a realizat ceea ce era de fapt în mine, căutarea de sine.
M-am privit dinăuntru-n afară, dinafară-năuntru, pe mine.

Până la urmă singuratic nu-s,
Din mica mea lume, ei aici m-au adus.
Cu a lor metodă și complianță, cu dragoste...
În acest fel de comunicare facere.
Până la urmă nu-i ușor nici imposibil.
Până la urmă drumu-i despre speranță și iubire dincolo de sine.
Până la urmă prin drum să înveți comunicare, de ce și ce.

Până la urmă prin drum spre nou ne-am deschis, o lume cu grai.
Îți urez noroc, ce trebuie să ai.